

katakomby

Sborový dopis Vršovického sboru Českobratrské církve evangelické

● Miroslav Rada: Ilustrace ze zpěvníku *Haleluja Amen*; vydal Kalich 2008 ●

Leden 2009

Všechno, cokoli mluvíte nebo děláte, číňte ve jménu Pána Ježíše a skrze něho děkujte Bohu Otci. Koloským 3,17

„Nemám nenávidět, Hospodine, ty, kdo nenávidí tebe? S odporem pohlížet na ty, kdo se proti tobě zvedli? Nenávidím je, rozhodně nenávidím, jsou to také moji nepřátelé. Bože, zkoumej mě, ty znáš mé srdce, zkoušej mě, ty znáš můj neklid, hled, zda jsem nesešel na cestu trápení, a po cestě věčnosti mě ved!“
Ž 139,21-24

Omlouvám se za tento začátek úvahy na začátku nového kalendářního roku. Ale když na vás ze všech médií křičí situace na Blízkém východě a nejen tam... Myslím na setkání třicátníků kdysi dávno, kde měl Pavel Jungwirth právě obdobný text z žalmů. A zamýšlel se nad naší nenávistí. Myslím na to často. Myslím na to, jaká zloba se mě zmocňuje. Vzpomínám na schůzi staršovstva, kde jsme mluvili o pohledu na konflikt na Blízkém východě a z bezmoci jsme se pohádali. A Ivka Jungwirthová jen suše konstatovala – „A teď si uvědomte, jak se mají dohodnout tam, když je mezi nimi tolik krve“. Poslouchám zprávy z pásma Gazy a jsem nešťastný a – přiznávám – zlobím se na ty, kteří mají potřebu eskalovat napětí, a pak se schovávají do nemocnic a měřit. Zlobím se na „řešení-neřešení“ problému izraelských osad na palestinském území, které působí skepsi v otázce výsledků jednání mírovým způsobem. Nerozumím, jsem zmatený a zlobím se na fanatiky všech stran.

Ano, zlobím se. Z bezmoci. A do toho slyším žalmistovu otázku ohledně nenávisti. Nesouhlasím s tím, že bychom měli nenávidět. Nesouhlasím s tím, že bychom se měli s odporem dívat na kohokoliv. Ne, nesouhlasím, že bychom měli nenávidět. Ale jsem rád, že to žalmista vyslovil. Protože poctivě položil otázku, poctivě popsal, co se v něm děje. A já se mohu přiznat k tomu, že i ve mě se to všechno mele. Mohu přijmout za své žalmistův základní postoj – odevzdat to vše Hospodinu a ptát se, jaká je Jeho vůle pro můj život. Pro náš život. Otevírat stránky evangelíí a pročítat a promýšlet onu dobrou zprávu, kterou přinesl ten, jehož narození jsme tak rádi oslavovali. Ježíš z Nazareta, Kristus, Spasitel. Promýšlet Jeho zvěst o Božím království. „Bože, zkoumej mě, ty znáš mé srdce, zkoušej mě, ty znáš můj neklid, hled, zda jsem nesešel na cestu trápení, a po cestě věčnosti mě ved!“

A tak se z hloubi duše přiznávám k hledání žalmisty i k modlitbě, která v knize „Modlitby“ (nakl. Kalich) připadla na neděli 4.1.

*„Bože,
někde prý zase vybuchla bomba
Spousta mrtvých...
Piju svou ranní kávu.
Přemýšlím, jak se vlastně mám.
Nikdy jsem se nemodlil za teroristy.*

*Myslím – jinak než jako za nepřátele.
Odpust'.
Prosím za děti ve slumech třetího světa,
za rodiny v igelitových chatrčích.
Prosím za vdovy
po „preventivně“ popravených mužích všech válek.
Prosím za děti ulice, které nenávidí učitele a školy,
kterých se jim nedostalo, za děti,
které náš svět znají jen z obrázkových časopisů.
Modlím se za mladé intelektuály šířící nenávisť,
za ty, kteří námi pohrdají.
Modlím se za deprivanty
vyrostlé za ostatním plotem.
Modlím se za děti hrající si se samopaly.
Modlím se za misionáře,
kteří se jich nebojí tolik jako já.
Prosím za sebe, abych nepřestal milovat,
kdyby bomba vybuchla někde blízko.
Amen.*

Jiří Ort

Staršovstvo FS Praha Vršovice 11. 12. 2008 nejdůležitější body zápisu

Provoz – sbor a byt

- poděkování Patriku Kutovi za posypový materiál
- zpráva ze schůze SVJ (byt): na schůzi společenství vlastníků nebylo odsouhlaseno zateplení domu a instalace nového výtahu

Finance

- přečtena zpráva Věry Adamcové: k 30.11. zatím nižší saláry i sbírky oproti plánu, odhad, že do konce roku se dostaneme k předpokládaným číslům.
- malování v hale „U Veberů“ – schváleno
- zakoupení koberce – schválena výměna koberců ve všech místnostech kde jsou koberce nyní. Ondřej Rada vybere typ koberce v barvě šedé. Investice ve výši cca 60. tis. Kč
- sborový účet: T. Vokatý připraví srovnání (tabulku) podmínek různých bankovních institucí

Varhany

J. Ort shrnul závěry cesty na Moravu, kdy byly nabízené varhany prohlédnuty na místě. Po zvážení všech pro a proti a po vyjádření lidí z oboru varhanářství a našich varhaníků staršovstvo zamítlo návrh na zakoupení nabízených varhan. „*Staršovstvo neschvaluje nákup varhan pana Bíci a děkuje všem, kteří se aktivně zapojili ve vyhledávání informací*“

Různé

- slib staršovstva: navrženo datum 25. 1. 2009
- sborová neděle: návrh společný oběd, bez pozvaného hosta s programem pro děti. Přibližně 15. 3. 2009
- lišty na schodech: prosba zda by Patrik Kuta neopravil lišty u schodů z bezpečnostních důvodů, stejně tak je třeba revize otevíracího systému dveří – těžko se otevírají, často zapadávají a nelze je otevřít
- úklid kumbálů: po Novém roce, účast nabízí O. Rada, zjistí přítomnost velkoobjemových kontejnerů

Přání Jiřince Veberové k 80. narozeninám

Milá Jiřinko, tento měsíc se budu ohlížet nejen já, ale jsem si jistý, že celý sbor. Vždyť v tomto měsíci se dožíváš požehnaného životního výročí. A když mluvím o požehnání, myslím to skutečně v plném smyslu toho slova. A to nejen pro Tvou rodinu.

Když jsme se loučili s Tvým mužem Emilem při jeho odchodu ze staršovstva po dlouhých letech jeho členství, moc dobře jsme si uvědomovali, že velká část díky patří také Tobě. Práce v církvi a sborovém společenství vyžaduje hlubokou jistotu víry. A je to nevypověditelný dar, když mě v této jistotě upevňuje člověk, který je mi nejbližší. Uvědomujeme si to zvláště dnes, kdy je vějří možností veliký a naše a ještě mladší generace tuto jistotu smyslu práce v církvi hledá. A Tvá jistota, že práce ve sborovém společenství smysl má, a že je to skutečně práce na Boží vinici, byla podporou nejen Tvému muži, ale i všem nám okolo. Při všech svých zájmech – jejichž záběr mě vždycky udivoval – mělo společenství sboru v Tvém životě své pevné místo. A já jsem za Tvé svědectví skutečně velice vděčný.

Je toho mnoho, nápadného i nenápadného, co při tom ohlížení vidím. A přiznávám, že se tak trochu bojím to začít vypisovat. Buď na spoustu věcí zapomenu nebo toto přání poněkud neúměrně natáhnu. Asi se budeš usmívat, ale není pro mě možné si nevzpomenout, jak ke společným sborovým nedělím pa-

třily vždy Tvé zákusky – pověstné „veberovky“. Ale vážněji – Tvoje a Emilova skromná služba každou neděli „u Veberů v hale“, vánoční vaření při generální zkoušce hry dětí – na které se vždy těším, protože je prostor si popovídat, organizace generálních úklidů. I věci, které se dozvím tak nějak bokem – že jsi někomu napsala či zavolala.

Je toho hodně, za co bych rád poděkoval. Ale znovu se vrátím na začátek. Uvědomuju si na konci svého přání, že Tvé životní výročí je skutečně požehnané. A tak chci na závěr poděkovat Pánu Bohu – za dar, že jsme směli a smíme přijímat Tvé svědectví života.

Tvůj Jirka

Vánoční bohoslužby s dětmi

Vánoční hru *Pán Bůh s náma* začala mládež s dětmi nacvičovat již téměř dva měsíce před svátky. Byla nutná pomoc a rada dospělých, ale všichni se své zodpovědnosti ujali statečně.

Aktéři hry se sešli již v sobotu před Štědrým dnem a od rána nacvičovali a nacvičovali. Zkoušeli opravdu poctivě a vyplatilo se. Já jsem se neplánovaně přichomýtl k roli napovědy a moc mě to bavilo. Odpoledne proběhla veřejná generálka, a pak, sice znaveni jsme se těšili na nedělní premiéru.

Na Štědrý den se židle v modlitebně rychle zaplnily a mohlo se začít. Hra příjemně plynula a všichni se moc snažili odehrát vše co nejlépe. Zpívání písniček si někteří doslova užívali. Na závěr ještě „herci“ přidávali jednu dvě písne a to už se pod dojmem Vánoc přidali i ostatní.

Některé děti ještě zazpívaly na závěr koledu na mikrofon a odnesly si malý balíček s dobrotami. Některé nezpívaly, ale odnesly si balíček též, no a pytlíčkem s mlsáním nepohrdli ani ti, již téměř dospělí muzikanti, bez kterých by se hra opravdu neobešla. Po společné modlitbě jsme se rozešli a někteří ještě zůstali na oběd, který byl přichystán sestrou Veberovou.

Myslím, že se hra opravdu vydařila a děti i dospělí nasáli další kus z atmosféry Vánoc a Boží přítomnosti.

Lucie Kutová

Rozhovor s VĚROU ADAMCOVOU

Milé sestry, milí bratři,

do vršovického sborového společenství patříme teprve krátce. Říkáme si, kolik zajímavých a jedinečných osobností se zde schází, kolik osudů a příběhů tady v neděli či jindy potkáváme. Každý z nás má své zkušenosti, svou cestu a svůj vlastní vztah k Bohu. Každý může být pro jiného obdarováním, povzbuzením, poučením či inspirací.

Ale není snadné se v tak širokém společenství více poznat, každý si brzy najde lidi sobě podobné, pohybuje se pak ve známém prostoru a k ostatním se obvykle přiblíží už jen na vzdálenost lehké konverzace. A to je škoda. Proto nás napadlo udělat různorodé rozhovory s náhodně vybranými členy sboru a otisknout je na stránkách tohoto měsíčníku. Pokud tak přispějeme k vzájemnému sblížení a porozumění, budeme rády.

Nyní se tedy může přihodit každému z členů vršovického sboru, že bude požádán o příjemný rozhovor. (Výběr je určen losem, zcela bez kritérií, každý z nás je zajímavý.)

Daniela Vizinová a Lucie Kutová

Co bys mi ráda řekla o sobě a svém životě?

Na úvod bych řekla, že my, starší členové sboru, máme velikou radost, jak se sbor proměňuje, vidíme mnoho nových a mladších tváří. Chápu touhu těch, kteří přišli, více se dozvědět a poznat historii i členy sboru, my starší se většinou známe.

Vyrostla jsem v evangelické rodině, od dětství mě otec vodil do nedělní školy, byla jsem křtěná, konfirmovaná, pak jsem měla svatbu v kostele u Martina ve zdi, měli jsme s mužem děti, které jsme dali pokřtít. Jak děti dorůstaly, začala jsem více přemýšlet, co to křesťanství vlastně je. Říkala jsem si, že všechno, co je v Bibli, už

znám, všechna Ježíšova podobensví znám, ale že mi to prostě nic víc neříká. A pak vyšel v roce 1977 nový ekumenický překlad Bible a já začala znovu Bibli číst. Vyrostla jsem na Bibli kralické, tu čtu dodnes, ale čtením nového překladu jsem si uvědomila, že je to v Bibli ještě jinak, že to není jen otázka morálky, ale celoživotního zaměření. A tak jsem začala hledat, modlit se.

V roce 1985 jsme s manželem navštívili evangelizační shromáždění s bratrem Kaczmarcikem ve vinohradském sboru. Tenkrát mluvil bratr Kaczmarcik o tom, jak chtěl být slavným fotbalistou, ale Bůh ho zastavil a on se stal někým úplně jiným, stal se

kazatelem, teologem a evangelistou. Potom nás vyzval, ať se přihlásíme, pokud chceme něco ve svém životě změnit. Zpívali jsme píseň, kterou mám dodnes ráda, „Mne zajmi Pane můj“. Při té písni jsme měli zvednout ruku a já najednou viděla před očima Michelangelův obraz Zrození Adama. Bůh a Adam tam k sobě natahují ruce a ty ruce se setkávají a já měla pocit, jakoby Bůh ke mně natahoval ruku. Nemohla jsem na výzvu říct ne. Modlili jsme se pak, a odevzdali své životy Pánu Ježíši, aby byl naším Pánem a my už nechodili po vlastních cestách, ale šli za Ním. To byl veliký zlom v mém životě, a pak už se všechno vyvíjelo úplně jinak než dřív.

Jak to s Tebou bylo dál?

Celý další rok jsem se vzdělávala v porozumění Bibli, využívala jsem i brožurky a knížечky, které v té době začaly vycházet o Bibli, její zvěsti a zaslíbeních, které Bůh pro nás má. Tyto materiály vydávaly různé církve pro své potřeby, tenkrát neexistovalo žádné jedno křesťanské nakladatelství, byla velká cenzura a všechno musely vidět a schválit státní orgány.

V té době byl nemocný můj manžel. Prodělal operaci nádoru na tlustém střevě a po třech letech se mu objevily metastázy. Rok na to, co jsem znovu uvěřila a přijala Boží vedení do svého života, můj muž zemřel. Byla jsem tenkrát hodně smutná. Ale ne zoufalá, cítila jsem boží pomoc, jako bych byla nesena Boží rukou. Děti

tenkrát začaly studovat na vysokých školách, mohla jsem se o ně starat a to bylo dobré. Můj manžel zemřel doma, což bylo těžké, ale zároveň ohromná věc pro nás i pro něho.

V té době jsem se začala přátelit se sestrou Brůžovou a sestrou Šestákovou z vinohradského sboru, scházely jsme se k modlitbám, povzbuzování a sdílení. Poznala jsem, jak je dobré, když člověk zreviduje celý svůj dosavadní život a celý ho odevzdá Bohu. Modlila jsem se už dříve za některé své hříchy, o kterých jsem věděla, že jsou závažné, ale pořád jsem si nebyla jistá, že mi Bůh odpustil. Až potom přijeli do Prahy manželé Wachsmuthovi z Drážďan, pastor luteránského sboru a jeho žena. V rozhovoru s nimi jsem celý všechno o sobě vyklopila a spadl tím ze mě ohromný balvan. Od té doby jsem si už nikdy své hříchy a viny v sobě neskladovala, ale vždy při nejbližší příležitosti je vyznávala, nejlépe před sestrami. Mám zkušenost, že pokud vyznáme hřích před někým, je to pryč. Pokud si vše v sobě schováváme, nevíme si s tím brzy rady. Navíc i druhý člověk zná naše pády a vítězství a to vytváří láskyplné a opravdové sesterské vztahy.

Chodila jsem také do holešovického evangelického sboru na biblické hodiny a na shromáždění Křesťanského společenství. Moc se mi líbily jejich výklady Písma. Dozvěděla jsem se tam o působení Ducha svatého, o kterém se v evangelických sborech mluví jen s velkou opatrností nebo vůbec. Pozna-

la jsem, že Duch svatý je božská osoba trojice a zaslouží si tolik pozornosti jako Otec a Syn. Není třeba se ho bát, když se k němu s pokorou a dychtivostí obracíme. Duch svatý je nám stále po boku. Chápu to tak, že Otec i Syn jsou zde přítomni nepřímo, skrze Ducha svatého.

Hodně mě také v životě formovaly knihy Matky Basiley.

Matka Basilea žila za druhé světové války v německém Darmstadtu, kde založila evangelické sesterstvo biblického studia. Když sestry viděly vybombardované město, plakaly nad vinou Němců a modlily se k Bohu za odpuštění. Po válce vybudovaly nádherný areál Kanaan, malou Svatou zemi, kde je v miniatuře řeka Jordán, hora Tábor, Genezaretské jezero, studna Jákobova a také Zahrada utrpení, kde jsou jednotlivé výjevy z křížové cesty. Matka Basilea napsala několik knížek, mimo jiné i o smyslu utrpení a o umírání jako vrcholu života. Sama jsem třikrát Darmstadt navštívila. Vzpomínám na jeden zážitek. Četla jsem, jak se Ježíš na hoře Tábor proměnil před očima apoštolů. Modlila jsem se, Pane Ježíši, také bych tě chtěla poznat, jako ti apoštolé, takového, jaký opravdu jsi. Vyrazila jsem pak v Darmstadtu na malou horu Tábor a doufala, že tady i ke mně Ježíš zázračně promluví. A víte, co jsem tam našla? Kříž. Chtěla jsem vidět Jeho slávu a viděla jsem, že Jeho sláva je v kříži. Tam jsem plně pochopila, co jsem před tím slýchávala, že ve slu-

žbě, v pokoře a v cestě za Ním je i naše sláva.

Nebyla to přímá cesta, ale s mnoha zákrutami, kdy mi Bůh ukazoval moji pýchu a nadřazenost. Hodně na mne vykonal, ale práci má se mnou pořád.

Kde se teď ve svém životě nacházíš a co děláš?

Dcera se provdala, syn oženil a já se jako babička věnuji vnoučatům. Dcera má dva chlapce 10 a 12 let, syn má čtyři děti, 12, 10, 5 a 8 měsíců. Pravidelně za nimi jezdím, takže práce je dost. Synovy děti chodí do školy, snažila učí děti doma v domácím vyučování. Chodí pak na různé kroužky. Vnučku doprovázím do hudební školy. Takto strávím tři dny v týdnu, další dny se věnuji domácnosti, mám pokoj a kuchyň, menší byt. Mimo to vedu ekonomické věci ve sboru, jsem spojkou mezi sborem a účetní, hlídám hospodaření, účty, platby, příjmy, dělám daňová přiznání, vyúčtování pro nájemníky v bytě, připravuji účetní uzávěrku dávám ji podpisovat a ke kontrole revizorům. Od roku 1999 jsem členkou křesťanského modlitebního společenství Lydie, kde se také starám o účetnictví a pokladnu. Společenství se schází jednou měsíčně k modlitbám ve skupinkách nebo ve dvojicích, modlíme se nad texty, o kterých rozjímáme a z nichž nám vyvstanou témata modliteb. Nechtěla jsem se původně do tohoto společenství dostat, říkala jsem si, že se modlím a nepotřebuji, aby mi to někdo or-

ganizoval, ale Bůh mi přivedl do života jednu sestru, pak druhou, pak mě přivedl do jejich společenství a já poznala, že jsem vůči nim měla předsudky, a že to je místo pro mě. Beru to jako svojí službu.

Co děláš ve volném čase, zbývá-li ti nějaký?

Mám ráda knížky, ráda si přečtu něco vzdělávacího i zcela oddechového, literaturu faktu i román. Koupila jsem si teď gramofon, protože mám spoustu desek a tak si pouštím svou oblíbenou hudbu. Někdy se dívám na televizi, většinou v sobotu odpoledne, pustím si ráda pohádky nebo divadelní hry v rozhlase. Dřív jsem ráda chodila na výlety, celá rodina jsme pěstovali turistiku, ale to jsem teď úplně opustila, i když přírodu mám pořád moc ráda.

Jakých vlastností si na sobě ceníš a s čím naopak bojuješ?

Myslím, že mám dar pohostinnosti. Doma jsme mívali hodně návštěv. Když bývaly křesťanské konference nebo setkání mládeže, přespávali u nás přátelé, mladí lidé. Dnes už moc návštěv nemám. Ale mám kmoťence, velké už hochy, které zvou na narozeniny a tak podobně.

A s čím v sobě bojuju? Jsem líná. (Smích). Opravdu. Také někdy prudce něco řeknu, bývám nekompromisní. A druhého se to může nepříjemně dotknout a mě to pak mrzí.

Co máš na lidech ráda a co ti vadí?

Vadí mi, když jsou upovídání. Ráda naopak mám, když jsou lidé schopni přijímat druhé, dokážou být otevření vůči komukoliv, kdo k nim přichází.

Který biblický příběh osobně cítíš jako živý a významný?

Na podobenství o marnotratném synu jsem poprvé pochopila, jaký je Bůh, to byl pro mě veliký zlom. Ten hoch v příběhu se vrací, ale otec už ho vyhlíží, nenechá ho ani domluvit o vině. Bůh mi odpustil už dopředu. Musím ale k němu jít. Odpuštění už tu je. Na tom, že Bůh mi odpustil, stojí můj život. Není to laciná milost, byla to cena protřpená. Ježíš na kříži trpěl i za mě osobně.

Jaké jsou nyní nosné pilíře tvého života, co je pro tebe důležité?

Je to asi fráze, ale hlavně děti. A rodiny mých dětí.

A církev. Dřív jsem si to nemyslela, ale nedávno mi moje snacha říkala, až prý nebudu moci bydlet sama, že bych se mohla přestěhovat k nim do Satalic. Mě ale došlo, že bych byla úplně odstřižená od sboru, a že to tady mám opravdu ráda.

V Bibli pořád objevuji, jaký je Bůh a jaká jsem já a z toho pak vychází můj život. A to je další, asi nejdůležitější můj pilíř.

Děkuji za rozhovor.

*Se sestrou **Věrou Adamcovou** si povídala **Daniela Vizinová**.*

Vzpomínání

V říjnovém sborovém dopise jsem vzpomínal na svých 55 let členství ve staršovstvu našeho sboru ve Vršovicích. Řekl jsem si, že bych měl ještě některé vzpomínky více přiblížit zvláště pro nastupující generaci, která by se měla starat o další život sboru a aktivně se ho účastnit.

Když jsem uváděl jména kurátorů, měl bych se zastavit s větší vzpomínkou u br. Ing. Nováka. Ten skutečně se sborem a pro sbor žil. Jeho přítomnost při nedělních a jiných shromážděních byla samozřejmá. V zimě to byl hlavně on, kdo ze sklepa v Charkovské nosil v neděli kbelíky s uhlím a zatápěl před shromážděním. Po několikaletém úsilí to byl on, kdo zařídil plynové vytápění. Jeho starostlivost byla příkladná. Tehdy nás mladší svou obětavostí často zahanboval. Jako důchodce roznášel v týdnu církevní tisk předplatitelům přímo domů. O sbor měl starost i když již kurátorem nebyl. Ještě před stěhováním do Tulské napsal obšírnou zprávu všem členům staršovstva na co nemají při zařizování zapomenout. To byl br. Ing. Jan Novák. Tím nijak nesnižuji zásluhy a práci ostatních kurátorů. Jmenoval bych proto alespoň bratra dr. Tomáše Růžičku také pro jeho příkladnou starostlivost s přemístěním sboru z Charkovské do Tulské.

Chtěl bych se také zmínit o obětavé službě našich varhaníků. Pokud moje paměť sahá, byli to bratři Bícové, obětavá sestra Kubartová a Svobodová a do dnešních dnů stále aktivní br. dr. Bednář. Dlouhá léta hrál (až do nynějšího odchodu do jiného sboru) br. dr. Růžička. Střídali se také hudební skladatel br. Havelka, dr. Joel Pokorný, dr. Petr Veber a nyní z mladé generace je to sestra Bc. Kristina Ambrožová (Otřísalová) a br. dr. Roman Horný. K aktivním muzikantům při bohoslužbách se přidali i bratři Ortové. Škoda, že jsme přišli o varhany, které nám darovali bratři z Německa. Kdo je nepamatuje, může se na ně podívat u Martina ve Zdi.

Chtělo by se vzpomínat na další aktivity členů sboru. Uvádím ještě alespoň ty, kteří organizovali vánoční hry dětí. Nejprve to byl br. Mgr. Otřísal, potom s. Mgr. Masopustová, Mgr. Ortová, dr. Vančura, bratři Ondřej a MgA. Vojta Radovi, Bc. Kristina Ambrožová, bratři Ortovi a určitě jsem na někoho zapomněl. Měl by někdo spočítat, kolik jsme již těch vánočních her viděli.

Byl bych rád, kdyby tyto řádky připomněly těm mladším, že pro život sboru je třeba přiložit ruku k dílu, každý dle svých možností a schopností. Vždyť všechno, co zde činíme pro sbor a církev by mělo být projevem naší víry v Ježíše Krista.

Emil Veber

O církvi: Hlavní způsoby uspořádání církve

Milí přátelé, nový rok začínám omluvou. Jestli čtete cyklus „O církvi“ v našem sborovém dopise, možná vás zarazilo, že v minulém díle se mluvilo v úvodu o třech hlavních strukturách uspořádání církve a následně se mluvilo pouze o dvou. Je mi líto, chyba nebyla na straně autora, ale na straně mé. Prostě začínám být velice roztržutý a o třetí důraz jsem vás ošdil. Kdo by se chtěl na ten třetí ještě podívat, zde je. J.O.

3. Vyznání víry

V letech kolem roku 1520 nabývají studenti kolem curyšského reformátora Zwingliho dojmu, že rozsah reformace ani její tempo nejsou dostatečné. Domnívají se, že se Zwingli mýlí, když doporučuje křest malých dětí a je nakloněn konceptu státní církve. Dne 17. ledna 1525 vstoupila městská rada v Curychu do jejich sporu a rozhodla, že všechny děti musí být pokřtěny do osmi dnů po narození. A 21. ledna se studenti odtrhnou od oficiální církve a pokřtí se navzájem. Jsou obviněni jako novokřtenci a pronásledováni, zejména reformovanými. To ale nezabrání tomu, aby se jejich myšlenky dále rozvíjely a jejich stoupenci založí třetí větev reformace, vedle luteránů a reformovaných.

Při svém vzniku se nová církev, tzv. hnutí evangelikální, spojí v 16. století s novokřtenci. Je složená z vyznavačských církví. Nevyznačuje se tím, že křesťané musí vyznávat svou víru (k tomu jsou vyzývány všechny církve), ale tím, že toto vyznání je nezbytnou podmínkou pro příslušnost k církvi. V tomto pojetí jsou hranice viditelné církve jasné. Jsou tu členové církve a ti, kteří jejími členy nejsou. Křest toho, kdo umí vyznat svou víru, je často prostředkem skrze který se do církve vstupuje.

Na tomto modelu si ukážeme tři postřehy:

Tím, že definují církev jako shromáždění lidí vyznávajících Ježíše Krista jako Pána a Spasitele, trvají protestantské církve také na mravních důsledcích tohoto vyznání, a na posvěcení. Pro tyto církve je etika projevem evangelia. Boží zákon není proti milosti, umožňuje nám žít jako Kristovi učedníci.

- Novokřtenci četli Kázání na hoře se zvláštní pečlivostí, učinili z něj jádro evangelia. To je někdy vedlo k tomu, že se dělili o své finanční příjmy, vyznávali radikální odpor k násilí a lásku k nepříteli. Ve své historii byli často pronásledováni pro své náboženské požadavky, ale také pro svůj zvolený způsob života, zvláště pro odmítání nošení zbraní.
- Rozlišování mezi těmi, kteří jsou v církvi a těmi, kteří v ní nejsou je vedlo k rozvoji obzvláště bohatého bratrského a komunitního života. Některé církve praktikují efektivní solidaritu mezi svými členy. Potvrzují někdy toto bratrství mytím nohou.
- V 16. století novokřtenci vyčítali reformovaným, že chtějí změnit církev a zároveň zachovat koncept státní církve. Byli pronásledovateli vyžadujícími náboženskou svobodu a oddělení církve od státu. V dnešní době, kdy už masové křesťanství neexistuje a kdy se církve stávají menšinovými, nachází jejich představa opět svou aktuálnost.

Ať už je církev postavena na společenství s biskupem, na kázání Slova nebo křesťanském vyznání, každý její model má své bohatství a svá omezení. Pro každého je důležité využít až do důsledku jejího bohatství a zůstat zároveň otevřeným a ochotným přijmout vše, co může být přijato z ostatních modelů.

Antoine Nouis, *Un catéchisme protestant, kapitola O církvi*
Réveil Publications, Lyon 1997

Okénko z mládeže: Návrat filmového klubu, aneb „Filmová mládež“

Bývalo dobrou tradicí ve sboru, že jeden den v měsíci patřil filmovému klubu. Tento program nejen že občas přinesl vtipné situace při čtení ohlášek, ale především se snažil rozšiřovat obzory diváků o filmy, které v tradiční distribuci mnohdy chybí.

Bohužel díky časovému vypětí většiny návštěvníků tento klub zanikl, neboť termín přestaly vyhovovat.

Jelikož je stále mnoho filmů, které stojí za to společně shlédnout, a času nikomu nepřibýlo, rozhodli jsme se s mládeží věnovat filmovému klubu každé třetí úterý v měsíci a v čase mládeže promítat film. Tento klub není ovšem otevřen jen mládeži, ale komukoliv, kdo by chtěl společně s dalšími shlédnout kvalitní film a měl od 18:00 čas.

V lednu bude 20. 1. promítán film *Druhá tvář neděle*. Jde o norský film, jehož děj se odehrává v 50tých letech v rodině protestantského faráře. Dospívající dcera pedantského faráře je konfrontována s praktickým životem mladých, se spory s rodiči a dvojí tváří svého otce. Film byl promítán před cca pěti lety na sjezdu mládeže kde měl velký úspěch.

Přijďte s námi sledovat film a vezměte i své kamarády.

Miki Erdinger

ČESKOSLOVENSKÝ ČTRNÁCTIDENÍK - CZECOSLOVAK BI-WEEKLY

Published by ARE, P. O. Box 176, Station „B“, Toronto, Ontario, Canada M6H 4E2

www.satellite1-416.com and www.zpravy.org

Upozornění: Uveřejněné články nemusí vždy vyjadřovat stanovisko redakce SD

Vydává: Sbor Českobratrské církve evangelické, Praha 10 - Vršovice, Tulska 1
Adresa redakce tamtéž. Tel.: 272 734 010, Sb.mobil: 776 123 320, e-mail: vrsovice@evangnet.cz,
<http://vrsovice.evangnet.cz>; Č.ú.: Česká spořitelna 280963329/0800, variabilní symbol: 10-osobní číslo
Návrh obálky: Ondřej Rada; Odpovědný redaktor: Ing. Jiří Ort; Náklady na jeden výtisk: 11,50 Kč